

[Erik B. Smith]

tidspensionen og den slags. Det er vi ikke uenige i. Men så undrer man sig alligevel: hvad med den 13 ugers regel, hvorefter langtidsledige skal sikre sig 13 ugers arbejde, og hvis ikke de kan få det, så er det ud af systemet? Og 9 måneder senere så er det over på § 37, stk. 4. Hvis vi skal snakke om de familier, hvor mange der bliver ramt af det, og vi skal snakke om, hvad man i øvrigt gør af gode ting, så synes jeg, det er rigtigt også at komme ind på denne særlige arbejdsmarkedsforanstaltning, som jo mildt sagt har til formål at få lodset en stor gruppe over i bistandsområdet og 9 måneder senere ned på en katastrofalt ringe hjælp.

Nu har vi efterhånden hørt socialministeren både her fra talerstolen og i dagspressen fortælle om den enlige forsørger med to børn og en årsindtægt brutto på 110.000 kr., som er stillet næsten lige så ringe. Det er der i dagspressen blevet svaret, synes jeg, ganske grundigt på. Det er måske udtryk for niveauet i den debat, der rent faktisk foregår, at selv om man svarer på det, kommer der ikke noget yderligere svar, men påstanden bliver bare fremsat igen, og så færdig med det. Det er meget vanskeligt at se, hvad det har med denne her sag at gøre, rent bortset fra at også en eneforsørger med 2 børn på det indkomstniveau har store problemer.

Jeg hæftede mig ved socialministerens udsagn om – og det må så blive dagens sensation – at man faktisk arbejder med følgende forslag – og hvis jeg ikke citerer rigtigt, må jeg blive korrigeret:

1) Det skal indeholde bestemmelse om, at alle skal have § 37, stk. 4-ydelsen, hvis de har haft en indtægt, der er høj, og det vil sige, det må være et retsprincip. Det er lidt à la det, som er blevet fremført af fru Lone Dybkjær.

2) Hvis boligudgiften er over 25 pct. af underholdsbeløbet, skal de have dækket resten. Det er et interessant forslag; det er en klar forbedring af det eksisterende. Vi vil se rimelig fordomsfrit på det, men må dog sige samtidig, at det for os er vigtigt, at enhver lugt af fattighjælp, ethvert niveau som det, vi i dag ser praktiseret, fjernes.

Nu ved vi ikke, hvornår det kommer fra ministeren, men jeg kunne forstå, at det må være lige på trapperne, og vi afventer det med spænding og kan kun sige, at jo før det fremsættes, jo bedre. Ministeren fremhæver,

som han såmænd også har gjort ved tidligere lejligheder, at § 37, stk. 4-niveaueet ikke er andet end pensionsniveaueet, og siger så, at det var man enig om, selv socialdemokratiet. Ja, selv socialdemokratiet indgik som bekendt et forlig på det punkt; vi var tilfredse med pensionsniveaueet. Vi er tilfredse med pensionsniveaueet på førtidspensionsområdet, men der er da også den forskel, at er man førtidspensionist, har man ret til personlige tillæg, man har ret til boligydelse, man har ret til varmetillæg, man har ret til en lang række ydelser. Hvem giver man det? Det giver man dem, der ikke har andre indtægter end pensionen. Hvis man har så meget som 25 kr. over niveaueet i § 37, stk. 4, modregnes det uden videre, næste gang der udbetales en krone. Der er himmelen til forskel på disse ting, og jeg synes faktisk, man burde afholde sig fra at føre det frem som et argument. Dertil kommer, at det er så sjældent, at pensionister – det skal jeg måske ikke sige, men alligevel – har de problemer, som vi finder i den anden gruppe.

Fru Agnete Laustsens indlæg var – ikke overraskende – tæt op ad ministerens, og der var ikke noget nyt i det i forhold til ministerens. Men jeg lyttede meget efter for at høre, hvad hr. Henrik Toft ville sige om det nære samfund, der nu, om man så må sige, skal administrere denne generelle regel og give mulighed for hjælp. Men hr. Henrik Toft havde ingen betragtninger om det nære samfund, men sagde kun, at man ville se på visse ændringer.

Fru Birgith Mogensen fremsatte nogle meget bombastiske bemærkninger om, at § 37, stk. 4, skulle bevares, den havde sin berettigelse osv., men ellers synes jeg, at hendes udsagn om, at man skulle opløse virkningerne af den, var ganske vigtige, og jeg var glad for både hendes og fru Lone Dybkjærs ord om, at man ville se på forslaget. Jeg synes, det ville have klædt folketingets partier, om man åbent erkendte, at man ikke i tilstrækkelig grad havde sikkerhed for, hvordan denne bestemmelse virkede, men at man ville lave den om, nu da man havde set det. Det, man har sagt, er noget helt andet. Man skal finde en grimasse, der kan passe, sådan at man kan ændre reglerne uden at tabe ansigt. Det gør ikke noget, at man taber ansigt, hvis man tager fejl, og jeg synes, man skulle ind-